

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 5947/22
6.3.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Светлане Павић, председника већа, Александре Лековић и Весне Џелетовић Цуцић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Владимир Добрић, адвокат из Београда, Бирчанинова 15, против туженог ББ из ..., ради дуга, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 2714/17 од 06.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 06.03.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Вишег суда у Београду П 2714/17 од 06.07.2022. године и одбија жалба туженог као неоснована.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2714/17 од 06.07.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да му исплати износ од 179.200 евра, са каматом по Закону о затезној камати и то на износ од 14.200 евра, почев од 01.01.2016. године, па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и на износ од 165.000 евра, почев од 07.06.2017. године па до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке пресуде, одбијен је, као неоснован, предлог туженог за отварање главне расправе, а ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 870.100,00 динара.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући исту у целисти, из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући правилност побијане одлуке применом одредбе члана 386 Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11 са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је закључио да је жалба туженог неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на коју другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из тачке 12 наведене законске одредбе, на коју се у жалби туженог неосновано указује, с обзиром на то да је изрека пресуде разумљива и у складу са разлозима наведеним у образложењу и изведеним

доказима. Првостепени суд је за своју одлуку дао јасне и непротивречне разлоге, тако да се законитост и правилност пресуде могу испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су дана 24.08.2015. године закључили Уговор о бескаматном зајму, којим је тужилац, као зајмодавац, позајмио туженом, као зајмопримцу, износ од 12.000 евра. Зајам је уговорен као бескаматни, са роком враћања до 31.12.2015. године. Накнадно, дана 29.08.2015. године, тужилац је туженом позајмио износ од још 1.500,00 евра, а истог дана и 700 евра, тако да укупан дуг туженог према тужиоцу по тим позајмицама износи 14.200 евра. За ове позајмице сачињене су признанице које је тужени потписао, а у исказу датом током поступка тужени и није спорио да тужиоцу дугује наведени новчани износ, наводећи да је спреман да га врати. Даље, тужилац је, као цесионар, дана 01.06.2017. године, закључио Уговор о цесији са сада покојним ВВ као цедентом, а чланом 1 наведеног уговора уговорено је да цедент уступа потраживање које има према ББ, овде туженом у износу од 165.000 евра, са припадајућом законском затезном каматом од дана доспећа потраживања, па до исплате. Даље је уговорено да цедент преноси целокупно потраживање на цесионара са свим плодовима и споредним правима, а цесионар постаје цесусов поверилац даном закључења уговора, с тим што је обавезан да обавести цесуса о уступљеном потраживању. Цедент ВВ је са туженим дана 22.12.2008. године, закључио Споразум којим се тужени, у чл. 2, обавезао да ВВ, у што краћем времену, врати финансијска средства: износ од 70.000 евра на име старог дуга, износ од 5.000 евра на име старог дуга, износ од 75.000 евра по основу уплате по Анексу број 1 и износ од 15.000 евра за додатне трошкове. Чланом 3 овог споразума тужени се обавезао да ће наведена новчана средства вратити АА након продаје куће и ресторана у ... или од продаје куће у .... Истог дана 22.12.2008. године, закључен је и Споразум између ББ и АА, као уступилаца и ГГ, као примаоца, којим су тужени ББ и сада пок.ВВ пренели на сауговорача ГГ сва своја права и обавезе у погледу куповине четворособног апартмана, ознаке ..., површине 199,07 м² у ..., а у члану 3 овог споразума, ББ се обавезао да врати ВВ финансијска средства која му је ВВ уплатио по Анексу број 1 предуговора, о чему ће бити сачињен посебан споразум. Такође, између туженог ББ, као зајмопримца и ВВ, као зајмодавца, био је закључен и Уговор о зајму, дана 27.02.2007. године, за износ зајма од 50.000 евра, а тужени се обавезао да ће зајам вратити у року од једне године од дана потписивања уговора са месечном каматом од 3% у истој валути у којој прима и зајам. Током поступка, тужени је спорио да је потписао Споразум са покојним ВВ од 22.12.2008. године, па је на ову околност изведен доказ вештачењем преко сталних судских вештака за криминалистичку трасологију, хемију и балистику - мр Мирослава Бусарчевића и мр Љубана Лончаревића, који су у датом налазу и мишљењу од 15.12.2020. године, навели да је спорни потпис на предметном Споразуму од 22.12.2008. године својеручно написао тужени ББ. Тужени се током поступка позивао на уговор закључен дана 19.04.2008. године, тврдећи да су тим уговором регулисана узајмна потраживања њега и пок. ВВ, те да је његов дуг према пок. ВВ смањен, а самим тим и према тужиоцу, као пријемнику потраживања. Посебно је указивао на допуњен текст овог уговора, дописан руком, из кога се види је пок. ВВ дужан туженом 70.000 евра, као и да је тужени имао додатних трошкова од 140.000 евра за које пок. ВВ нема никаквих обавеза. Тужени и ВВ су имали више уговора и споразума о новчаним потраживањима један према другом и са трећим лицима, проистеклим из сарадње ради реализације куповине непокретности у ...

На овако правилно и потпуно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право и обавезао туженог на исплату дугованог.

Одлучујући о обавези туженог по основу Уговора о зајму, првостепени суд је применом одредбе чл.557 Закона о облигационим односима, усвојио захтев тужиоца у овом делу, имајући у виду да тужени током поступка није спорио постојање дуга према тужиоцу у укупном износу од 14.200 евра. Наиме, првостепени суд је из изведених доказа утврдио да је тужени дужан да по основу зајма тужиоцу врати износ од 14.200 еура, колико је укупно примио у више наврата, а што током поступка и није оспоравао, наводећи да је враћање дуга одлагао због могућег будућег посла који је међу њима требао да буде закључен поводом купопродаје куће у ..., али до кога није дошло. На овај износ суд је тужиоцу признао право и на законску затезну камату, сходно одредби чл. 277 Закона о облигационим односима и то почев од 01.01.2016. године. Ово с тога што је Уговор о бескаматном зајму садржао одредбу о датуму враћања позајмљеног износа - 31.12.2015. године, а ни сам тужени у поступку није спорио да је позајмљени износ новца трабало да врати до краја 2015. године, те је суд досудио камату за период почев од 01.01.2016. године, као дана падања у доцњу туженог.

Одлучујући о преосталом делу тужбеног захтева којим је тужилац тражио исплату износа од 165.000 еура по основу Уговора о цесији, закљученог са сада пок.ВВ, првостепени суд је оценио да је и овај захтев основан, а сходно одредбама чл. 436 и 440 Закона о облигационим односима. По схватању првостепеног суда, потраживање које је предмет уговора о цесији потиче из Споразума закљученог дана 22.12.2008. године између туженог ББ и ВВ. Овим споразумом, тужени се обавезао да ВВ у што краћем времену врати износ од 70.000 евра старог дуга, износ од 5.000 евра старог дуга, износ од 75.000 евра по основу уплате по Анексу број 1 и износ од 15.000 еура за додатне трошкове, што чини укупан збир од 165.000 еура. По становишту првостепеног суда, одредбе овог споразума у директној су вези са споразумом који је истог дана закључен између ВВ и ВВ, као уступилаца и ГГ, као примаоца, а поводом преноса права и обавеза у погледу куповине апартамана у ... У том споразуму се у члану 3, тужени ББ обавезао да врати ВВ финансијска средства која му је ВВ уплатио по Анексу број 1 предуговора, о чему ће бити сачињен посебан споразум. Дакле, по закључку првостепеног суда, садржина Споразума од 22.12.2008. године закљученог између туженог и ВВ, управо је реализација претходно закљученог тројног споразума између ББ, ВВ и ГГ, а чију садржину тужени није оспорио. Управо тим споразумом, тужени је преузео обавезу да врати ВВ између осталог, и финансијска средства која му је ВВ уплатио по Анексу 1 уговора, а која се и наводе у износу од 75.000 еура у посебном Споразуму од 22.12.2008. године, уз остала дуговања. Суд је приликом одлучивања имао у виду да тужени спори да је потписао Споразум закључен са ВВ дана 22.12.2008. године, али је из налаза и мишљења сталних судских вештака за криминалистичку трасологију, хемију и балистику утврдио да је потпис на спорном споразуму својеручно написао тужени. Такође, првостепени суд је закључио да је тужени од ВВ и раније позјамљивао новац, о чему говори Уговор о зајму од 27.02.2007. године на износ од 50.000 евра, који такође се може повезати са Споразумом од 22.12.2008. године у коме се наводи више потраживања ВВ према туженом. Из свих наведених разлога, првостепени суд је стао на становиште да је постојало потраживање сада пок.ВВ према туженом у укупном износу од 165.000 Еур, које је ВВ пренео на

тужиоца Уговором о цесији од 01.6.2017. године, па је тужени сходно одредбама 436 и 440 ЗОО, у обавези да тужиоцу исплати дуговани износ новца. На досуђени износ тужиоцу је признао и право на камату по Закону о затезној камати, применом члана 277 Закона о облигационим односима, ценећи да је тужени пао у доцњу када је продао ... и кућу у ..., како је то предвиђено чланом 3 Споразума од 22.12.2008. године. Како је тужилац на рочишту одржаном дана 06.07.2022. године изјавио да је ... продат 26.01.2007. године, а стан у... 2008. године, тиме је тужени пао у доцњу продајом ових непокретности још 2008. године. Међутим, крећући се у границама тужбеног захтева, којим је камата тражена од дана утужења, суд је на износ дуга од 165.000 евра, тужиоцу досудио камату почев од дана подношења тужбе 07.06.2017. године. Суд је, приликом одлучивања, ценио и наводе туженог у погледу уговора од 19.04.2008. године, на коме је део текста дописан руком, али сматра да по датуму ранији уговор не може дерогирати каснији закључен Споразум од 22.12.2008. године. Ценећи и приговор застарелости потраживања истакнут од стране туженог, суд је нашао да исти није основан јер је Споразум закључен 22.12.2008. године, а тужба у овој ствари поднета 07.06.2017. године, па није протекао десетогодишњи рок застарелости предвиђен одредбом чл. 371. Закона о облигационим односима. Суд је такође одбио доказни предлог туженог за извођење доказа новим вештачењем, као и саслушањем сведока предложених од стране туженог на околност висине дуга према тужиоцу, налазећи да је чињенично стање у довољној мери разјашњено, па је из истог разлога одбио предлог туженог да поново отвори главну расправу у овој парници.

Дате разлоге првостепеног суда као правилне, аргументоване и на закону засноване прихвата и овај суд, као другостепени.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, правилно је првостепени суд применио материјално право налазећи да је тужени дужан да тужиоцу исплати тражени новчани износ. Ово с тога што из Уговора о бескаматном зајму од 24.08.2015. године, приложених признаница и исказа самог туженог несумњиво произлази да је од тужиоца, на име зајма примио укупно 14.200 еура, у више наврата, те да овај износ није вратио, ни у уговореном року, а ни након тога. С тога тужени на износ зајма дугује и камату, почев од 01.01.2016. године, имајући у виду да је у приложеним уговорима о зајму јасно назначено да је зајмопримац обавезан да позајмљен износ врати до 31.12.2015. године, што је тужени и потврдио својим потписом, те су његови жалбени наводи о томе да суд није тачно утврдио када је пао у доцњу, неосновани.

Такође, правилно је оценом приложених доказа, навода странака и сведока првостепени суд утврдио да постоји обавеза туженог да тужиоцу исплати и износ од 165.000 еура. Наиме, тужени је био у пословним односима са пок.ВВ и то поводом изградње апартмана у ..., али и пре тога, по Уговору о зајму из 2007. године, којим поводом су међу њима постојала међусобна потраживања. Уговор о цесији, који је тужилац закључио са сада пок.ВВ 01.06.2017. године, за предмет је имао потраживање пок.ВВ према туженом у износу од 165.000 еура, са припадајућом законском затезном каматом. Током поступка, тужилац је приложио доказе о томе да је између ВВ и туженог заиста постојао правни однос по коме је тужени дуговао наведени новчани износ и то: Споразум од 22.12.2008. године у коме је јасно назначена структура дуга, и који се у погледу укупног износа подудара са износом пренетог потраживања од 165.000 еура. Тужени међутим, током поступка није суду пружио довољне и адекватне

доказе у прилог тврдњи да је ово потраживање измирио, нити да је оно престало на други начин до закључења уговора о цесији, па је сходно томе дужан да тужиоцу исплати тражене новчани износ.

Жалбеним новодима туженог се неосновано оспорава утврђено чињенично стање, односно оцена изведених доказа. Ово с тога што је одредбом члана 8 Закона о парничном поступку прописано да суд, по свом уверењу, одлучује које ће чињенице узети као доказане, а на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, као и на основу резултата целокупног доказног поступка. О томе које чињенице сматра утврђеним на основу којих доказа одлучује суд на основу сопственог уверења.

Првостепени суд је, поступајући у складу са начелом слободне оцене доказа и ценећи исказе парничних странака и саслушаних сведока, имао непосредно сазнање о начину давања исказа, те је своје стечено уверење о истинитости изложених навода сведока исказао кроз оцену доказа у побијаној пресуди доводећи ове доказе у везу са налазом вештака. Тужени у жалби побија налаз и мишљење судских вештака који су, међутим, на рочишту за главну расправу на коме су саслушани детаљно и стручно образложили дати налаз, а тужени није предложио извођење доказа комисијским вештачењем, због чега је суд и прихватио овакав дат налаз и на њему засновао своју одлуку.

Сходно наведеном, без утицаја на правилност побијане одлуке су и жалбени наводи туженог којим се оспорава Споразум од 22.12.2008. године, који је закључен између њега и ВВ. Овај споразум је у непосредној вези са претходно закљученим тројним споразумом између туженог ВВ и ГГ, који је оверен пред судом и на који се и тужени ВВ и позивају у Споразуму који је закључен истог дана, како је то правилно закључио првостепени суд. Управо ради реализације тачке 3 тројног споразума са ГГ је и закључен споразум између туженог и ВВ, којим је потврђено постојање дуга туженог према ВВ, а који је био предмет уговора о цесији. С тога тужени, који предметни споразум никада није раскинуо, нити побијао пред судом, неосновано оспорава његову пуноважност у овом поступку, јер исто није доказао.

Неосновани су и жалбени наводи туженог да је суд нетачно и непотпуно утврдио чињенично стање, тиме што је одбио да изведе доказ саслушањем сведока који су учествовали у договорима између туженог и сада пок.ВВ. Ово с тога што је из приложених писаних споразума у чијем је сачињавању тужени учествовао и које је потписао, утврђено постојање и висина дуга који је био предмет цесије, те је првостепени суд ова писмена и прихватио као довољан и адекватан доказ о битним чињеницама постојања потраживања и њихове висине. Ово нарочито у ситуацији када је цесионар ВВ, који је пренео своје потраживање на тужиоца, преминуо, а тужени не поседује писани доказ о томе да је ова дуговања измирио, па околности о томе под којим условима је дошло до закључења споразума и какве су биле финасијске могућности покојног ВВ, на које је предложено сведочење трећих лица, не могу бити од утицаја на другачију одлучивање, како то правилно закључује и првостепени суд.

Такође, правилан је и закључак првостепеног суда да раније закључени Споразум од 08.4.2008. године, на коме је дописан текст руком, не може дерогирати,

нити изменити одредбе Споразума који је сачињен касније - 22.12.2008. године, а у коме је резимиран износ дуга који је тужени био дужан да исплати сада пок.ВВ. Сходно томе, а како изведеним доказима није оспорена пуноважност касније сачињеног Споразум од 22.12.2008. године, по основу кога је закључен и Уговор о цесији између ВВ и тужиоца, нити је тужилац доказао да је измирио потраживање које је било предмет преноса, то је јасан и логичан закључак првостепеног суда да је тужени по наведеном основу дужан да тужиоцу исплати тражени новчани износ.

Ни осталим жалбеним наводима туженог се не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, због чега их овај суд, иако их цени, на основу овлашћења из члана 396 став 1 ЗПП, посебно не образлаже.

Правилна је и одлука првостепеног суда о досуђеним трошковима поступка из става трећег изреке побијане пресуде, имајући у виду да је донета правилном применом одредби чл. 153 став 1, 154, 163 Закона о парничном поступку, а с обзиром на успех парничних странака у спору, све одмерено према Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи важећим у време пресуђења.

Са изложеног, Апелациони суд је на основу одредби чл. 390 и 401 тач 2 Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија,
Светлана Павић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић